

opusdei.org

Mons. Fernando Ocáriz: „Vitalita v církví závisí na totálním otevření se evangelium.“

Rozhovor s prelátem Opus Dei,
Mons. Fernandem Ocárizem,
uveřejněném v časopise
Palabra.

02.04.2017

Alfonso Riobó // časopis Palabra

*Po úmrtí Mons. Javiera Echevarrúi,
který řídil Opus Dei od roku 1994, byl*

23. ledna zvolen a jmenován papežem Františkem nový prelát, španělský kněz Fernando Ocáriz Braña, v prelatuře „číslo 2“. Po více než dvou týdnech poskytl Mons. Ocáriz časopisu Palabra tento obsáhlý rozhovor.

Dohoda byla, že hlavním tématem bude přiblížit čtenáři osobu Mons. Fernanda Ocárize. Nový prelát Opus Dei tomuto cíli věrně dostál a překonal tím tak svou známou neochotu soustředit rozhovor na sebe samého. Rezervovanost je součástí jeho povahy, stejně i značná umírněnost, i když mu nechybí srdečnost a otevřenost. Co se týče fotografování, byla to pro něho povinnost, ne moc příjemná, ale bral ji s dobrou náladou.

Setkání se uskutečnilo v sídle Kurie prelatury Opus Dei, budově, kde žili a pracovali svatý Josemaría Escrivá, blahoslavený Álvaro del Portillo a

Javier Echevarría. I když byl Fernando Ocáriz na první úrovni řízení Díla od roku 1994, když byl jmenován generálním vikářem (od roku 2014 byl pomocným vikářem), bydlí zde už 50 let, zná každý detail týkající se aktivit Opus Dei a ve své činnosti se plně ztotožňuje se svými předchůdci.

Děkujeme prelátovi za tento rozhovor, první takového rozsahu, ani ne dva týdny po jeho zvolení a jmenování 23. ledna 2017.

První roky

Narodil jste se v Paříži v roce 1944, ve španělské rodině. Proč jste se usadili ve Francii?

Občanská válka. Můj otec byl vojákem na straně republikánů. Nikdy o tom nechtěl dopodrobna mluvit; ale mám zato, že jako velitel mohl zachraňovat lidi, a v samotné republikánské armádě se nakonec

dostal do nebezpečné situace. Protože nebyl Francovým přívržencem, myslel si, že bude vhodné odejít do Francie. Využil toho, že část armády byla blízko hranic, a tak tudy, přes Katalánsko, přešel. Byl vojenským veterinářem, ale věnoval se hlavně výzkumu živočišné biologie. Nebyl, tak řečeno, politikem, ale vojákem a vědcem.

Máte na tuto dobu nějakou vzpomínku?

Vše, co o této době vím, pochází od toho, co jsem slyšel vyprávět. Když rodina odešla do Francie, ještě jsem nebyl na světě, stejně jako i má sedmá sestra, která se narodila přede mnou (dvě nejstarší sestry jsem nepoznal, umřely ještě jako malé, mnoho let před mým narozením). My, dva nejmladší sourozenci, jsme se narodili v Paříži. Já v říjnu, jeden měsíc po osvobození Američany a

francouzskými oddíly vedenými generálem Leclercem.

Mluví se doma o politice?

Na Paříž nemám žádné vzpomínky. Když už jsme byli ve Španělsku, mluví se málo. Spíše se jen tak něco nadhodilo proti Frankovu režimu, nebylo to ale nic agresivního. V každém případě je třeba uznat, že od té doby můj otec a rodina vedli klidný život: otec byl znovu přijat do státního výzkumného střediska v Madridu, které patřilo pod ministerstvo zemědělství, a pracoval zde až do důchodového věku.

A co náboženství? Dostal jste víru v rodině?

Dostal jsem víru především v rodině, hlavně od matky a babičky z matčiny strany, která žila s námi. Otec byl výborný člověk, ale v té době byl od náboženství hodně daleko. Časem se vrátil k náboženské praxi a nakonec

se stal supernumerářem Opus Dei. V rodinném prostředí jsem se naučil základní věci náboženského života.

Z Paříže jste se vrátili do Španělska.

Byly mi tři roky, mám jen neurčitou vzpomínku, obrázek v paměti na cestu vlakem z Paříže do Madridu.

Do jaké školy jste chodil?

V Areneros do jezuitské školy. Tam jsem byl až do maturity. Byla to dobrá škola, disciplína byla na úrovni. Na rozdíl od toho, co se říkalo o jiných školách té doby, nikdy jsem neviděl po těch osm let, které jsem ve škole strávil, že by nějaký jezuita někoho tělesně trestal. Jsem za to moc vděčný. Vzpomínám si na hodně učitelů, hlavně z posledních let; například v posledním roce jsme měli jako učitele matematiky laika a otce rodiny jménem Castillo Olivares,

opravdu na úrovni, hodně jsme ho obdivovali.

Setkání s Opus Dei

Studoval jste obor fyziky v Barceloně. Co bylo důvodem tohoto přesunu?

Ve skutečnosti jsem dělal první ročník univerzity v Madridu. Byl to „selekční“ ročník, studovaly se všechny technické obory. Bylo pouze pět předmětů, které byly společné všem oborům: matematika, fyzika, chemie, biologie a geologie. Bylo nás v ročníku velmi mnoho; několik skupin, každá měl více než sto studentů.

V tomto prvním ročníku jsem měl za profesora matematiky dona Francisca Botellu (univerzitní profesor, kněz a jeden z prvních členů Opus Dei). Když se později dozvěděl, že jsem z Díla a že chci studovat fyziku, řekl mi: „Proč děláš

fyziku? Proč neděláš matematiku? Jestli si chceš vydělat peníze, buď inženýrem; ale jestli tě zajímají přírodní vědy, proč nestuduješ matematiku?“

Když jsem šel do Barcelony, už jsem byl členem Opus Dei. Bydlel jsem na koleji Monterols, kde jsem spojil studium fyziky s teologickou a duchovní formací, kterou dostávají ti, kdo se začlení do Díla.

Kdy jste poznal Opus Dei?

Už jako malý jsem při rozhovorech se svými staršími sourozenci a rodiči slýchal slovo „Opus Dei“. I když jsem neměl ani ponětí, co to je, to slovo mi znělo důvěrně.

Když jsem byl v pátém ročníku střední školy, šel jsem do centra Díla, které se nacházelo v ulici Padilla č. 1, na rohu Serrano; proto se jmenovalo „Serrano“, už ale neexistuje. Párkrát jsem tam byl. Prostředí se mi líbilo i

to, co se mluvilo, ale ve škole jsme už duchovní aktivity měli a tak jsem asi neměl potřebu. Také jsem si byl jednou zahrát s lidmi ze „Serrana“ fotbal.

Později v roce 1961, po střední škole a ještě před univerzitou, můj starší bratr, který pracoval jako námořní inženýr v jedné z loděnic v Cádizu, mě tam pozval pobýt několik týdnů v jeho rodině. Nedaleko jejich domu bylo centrum Opus Dei a já jsem tam začal chodit. Ředitelem tam byl námořník a inženýr námořního vojska, který mě nabádal, abych využíval čas: dokonce mi dal na prostudování knihu chemie, něco, co jsem nikdy v létě nedělal! Studovalo se tam, modlilo, vedly rozhovory a já jsem pozvolna vstřebával ducha Opus Dei.

Nakonec mi řekl, že bych mohl mít povolání do Díla. Reagoval jsem podobně jako mnoho jiných a

odpověděl jsem: „Ne. Když už, tak jen jako můj bratr, který je otcem rodiny.“ Odkládal jsem to, až jsem nakonec k rozhodnutí došel. Přesně si na to pamatuji: poslouchal jsem Beethovenovu symfonii.

Pochopitelně že jsem se nerozhodl na základě té symfonie, ale náhodou jsem ji poslouchal, když jsem se po dlouhém rozmýšlení a modlení rozhodl. Za několik dní jsem se vrátil do Madridu.

Znamená to, že máte rád hudbu?

Ano.

Jaké hudbě dáváte přednost?

Asi Beethovenovi. Ale i jiní: Vivaldi, Mozart..., ale kdybych si měl vybrat jednoho, zůstal bych u Beethovena. Pravdou je, že už léta hudbu moc neposlouchám. Neřídím se podle žádného plánu.

Můžete popsat své rozhodnutí odevzdat se Bohu?

Nebylo to tak, že jsem se v určité chvíli „setkal“ s Bohem. Byla to přirozená věc, postupná, už od mladých let, když mě učili se modlit. Ve škole jsem se potom postupně přibližoval Bohu; měli jsme tam možnost denně přijímat a to zřejmě přispělo k tomu, že mé pozdější rozhodnutí stát se členem Díla bylo relativně rychlé. Požádal jsem o přijetí do Díla, když mi chyběl jeden rok do dovršení 17 let a proto jsem se začlenil už v 18.

Co byste mohl říci o letech strávených v Barceloně?

V Barceloně jsem byl pět let, dva roky jsem byl v tomto studijním centru jako rezident a tři ve vedení koleje. Vystudoval jsem tam zbývající čtyři roky mého oboru a potom jsem ještě pokračoval jeden rok, kdy jsem učil na fakultě jako asistent. Všechny mé

vzpomínky na Barcelonu jsou nádherné: přátelství, studium... Zvláště vzpomínám na návštěvy chudých a nemocných, toto je v Díle tradice. Mnoho nás vysokoškoláků, kteří jsme docházeli k těmto lidem, si tak uvědomovalo, že kontakt s chudobou a bolestí vlastní problémy umenšuje.

Kdy jste poznal svatého Josemaríu Escrivá? Jaký jste z toho měl dojem?

23. srpna 1963. Bylo to v Pamploně, na koleji Belague, během letního formačního kurzu. Měli jsme s ním velmi dlouhou besedu, minimálně půldruhé hodiny. Měl jsem z toho úžasný zážitek. Vzpomínám si, že později jsme si mezi sebou říkali, že se musíme setkávat s Otcem - tak jsme říkali zakladateli - mnohem častěji.

Nejvíce poutala pozornost jeho vlídnost a přirozenost: nebyl to

člověk vážný, ale přirozený, s dobrou náladou, často vypravoval anekdoty; a zároveň mluvil o hlubokých věcech. Byla to úžasná syntéza: říkat věci hluboké přirozeně.

Znovu jsem se s ním setkal krátce potom, myslím, že následující měsíc. Odejel jsem na několik dní do Madridu a Otec byl náhodou v Molinoviejo, a tak jsme ho přišli z různých míst navštívit.

Při žádné z těchto příležitostí jsem s ním nemluvil osobně. Později, zde v Římě, to ano: mnohokrát.

Do Říma jste se přestěhoval v roce 1967...

Přijel jsem sem studovat teologii a také jsem získal stipendium od italské vlády na výzkum v oboru fyziky na univerzitě Sapienza v letech 1967-1968. Ve skutečnosti jsem toho ohledně výzkumu moc udělat nemohl, jen to, co bylo pro toto

stipendium nezbytně nutné. Když jsem přijel, neměl jsem žádnou představu, že bych se dal v teologii na akademickou kariéru. Ty věci si šly svou vlastní cestou. Neměl jsem v této záležitosti žádný konkrétní plán.

Vaše kněžské svěcení bylo v roce 1971.

Ano. Byl jsem vysvěcen 15. srpna 1971 v bazilice svatého Michaela v Madridě. Světící biskup byl don Marcelo González Martín, v té době biskup Barcelony, krátce předtím, než se přestěhoval do Toleda.

Na promoci vtipkovali, že jsme čtyři Francouzi: dva byli Francouzi „úplní“, Franck Touzet a Jean-Paul Savignac, pak Agustín Romero, Španěl, který byl ve Francii už hodně dlouho, a konečně já, který se narodil v Paříži a žil tam tři roky.

Nemohu říci, že bych povolání ke kněžství pociťoval odjakživa. Když

jsem přišel do Říma, dal jsem najevo základní připravenost a později jsem otevřeně řekl svatému Josemaríovi: „Otče, jsem připraven k vysvěcení.“ Vzal mě za ruku a řekl mi mezi jiným víceméně toto: „Děláš mi velkou radost, můj synu; ale až ta chvíle přijde, musíš to udělat s naprostou svobodou.“ Tento rozhovor se odehrával v Galleria della Campana, mám zato, že potom, co jsme s ním měli jednu z těch častých besed.

Potom co jste byl vysvěcen, dostal jste ve Španělsku nějaký pastorační úkol?

Ne. Tři dny po vysvěcení jsem měl primiční mši v bazilice svatého Michaela a hned potom jsem se vrátil do Říma. Zde jsem předtím spolupracoval na apoštolských aktivitách s mladými v Orsini, kde bylo tehdy centrum pro vysokoškoláky, dával jsem

křesťanskou formaci a účastnil se i dalších aktivit.

Jako kněz jsem spolupracoval v Římě několik let ve farnosti Tiburtino (San Giovanni Battista in Collatino) a potom ve farnosti Sant'Eugenio, navštěvoval jsem také různá centra Díla, jak pro ženy, tak pro muže. A pracoval jsem v kancelářích ústředního sídla. Zkrátka taková normální trajektorie.

Ví se, že máte rád tenis. Kdy k tomu došlo?

Začal jsem s tenisem poměrně brzy, v Barceloně. Hodně mě učil Ital, Giorgio Carimati, nyní je to kněz, už hodně starý. Hrál v té době tenis velmi dobře, v Itálii byl na téměř profesionální úrovni. Ale nedělal jsem tenis stále, protože jsem si zranil pravý loket a v jistém období jsem jezdil na kole. Nyní se snažím tenis hrát, každý týden. Ale ne vždy

je to možné, ať už kvůli počasí nebo zaneprázdnění apod.

Hrajete turnaje..., „opravdové“?

Ano, jistě. Co se týče vítězství, závisí to na tom, s kým hrajete.

Čtete rád?

Ano, ale nemám moc čas... Nemám oblíbeného autora. Také jsem četl klasiky. Kvůli nedostatku času mi trvalo roky, než jsem dočetl některé objemnější knihy; už je to dlouho, kdy jsem za rok dočetl Vojnu a mír. Teologické knihy jsem musel číst hodně, protože jsem učil až do roku 1994 a také kvůli tomu, že v Kongregaci pro nauku víry musím studovat teologická témata.

V oboru teologie jste studoval ústřední aspekty ducha Opus Dei, například Boží synovství. Je nezbytné tyto úvahy prohlubovat?

Na tomto poli se už udělalo mnoho. Je třeba jít dále, a tak to bude vždy. Duch Opus Dei je, jak říkával filosof a teolog Cornelio Fabro, „el Evangelio sine glossa“ - evangelium se vším všudy. Je to evangelium aplikované do každodenního života; vždy je třeba jít do hloubky.

V tomto smyslu to není tak, že bychom se nyní nacházeli v nové etapě, protože se toho už udělalo opravdu hodně. Stačí si přečíst například tři „svazky“ od Ernsta Burkhardta a Javiera Lópeze Svatost a každodenní život.

V jednom článku v tomto časopisu, když jste mluvil o Mons. Javierovi Echevarriovi, jste použil výraz „dynamická věrnost“. V jakém smyslu?

Výraz „dynamická věrnost“ není nic originálního, ani v nejmenším. Jedná se o to, co zdůrazňoval svatý Josemaría: může se měnit způsob

mluvy a konání, ale jádro, duch, se nemění. Není to záležitost dané doby. Jedna věc je duch, druhá jak věci fungují v nahodilých případech, které se mohou s časem měnit.

Věrnost není pouhé mechanické opakování; znamená to aplikovat tutéž podstatu na různé okolnosti. Mnohdy je nutné zachovat i věci akcidentální, jindy je třeba je změnit. Z toho vyplývá důležitost rozlišování, je důležité vědět, kde je hranice mezi akcidentálním a podstatným.

Jakou roli jste měl při založení Papežské univerzity Svatého kříže?

Neměl jsem nic společného s právními nebo institucionálními věcmi. Byl jsem jednoduše jedním z prvních profesorů. Byl jsem profesorem na Římské koleji Svatého kříže po mnoho let, ve spojení s Navarrskou univerzitou, a od roku

1980 do roku 1984 jsem učil na Papežské univerzitě Urbaniána. Protože jsem v tomto oboru i publikoval, kompetentní autorita Svatého stolce uznala, že mám dostatečnou kvalifikaci na to, abych učil jako řádný profesor. Byli jsme tři, kdo jsme nastoupili za těchto podmínek jako řádní profesori: Antonio Miralles, Miguel Ángel Tabet a já.

Kdo byli vaši učitelé v intelektuální oblasti?

Ve filosofii Cornelio Fabro a Carlos Cardona, v teologii neumím říci někoho konkrétního. Na jedné straně jsou svatý Tomáš Akvinský, svatý Augustin a později Josef Ratzinger. Ale především bych rád poukázal na svatého Josemaríu Escrivá: je pochopitelně na jiné, odlišné úrovni, ne akademické; ale je tam díky své hloubce a originalitě. Kdybych měl uvést někoho z teologie, byl by to on.

Vzpomínky na tři papeže

Kdy jste poznal svatého Jana Pavla II.?

Na jednom početném setkání s duchovními ve Vatikánu, na začátku jeho pontifikátu. Později jsem ho viděl při mnoha příležitostech a když jsem doprovázel Javiera Echevarriú, několikrát jsem s ním setkal u jídla, společně s třemi nebo čtyřmi dalšími osobami.

A dvakrát jsem s ním také poobědval ohledně pracovních záležitostí Kongregace pro nauku víry.

Poprvé jsme se setkali v papežském apartmá, účastnili se kromě papeže státní tajemník, substitut, kardinál Ratzinger jako prefekt a tři poradci. Po delší době jsme odešli do jídelny a během oběda každý z nás, jednotlivě, vyslovil svůj názor na projednávanou záležitost. Papež mezitím, nejen na tomto prvním

setkání, ale i druhém, jen naslouchal. Na začátku nám poděkoval za účast, a pak vyzval kardinála Ratzingera, aby toto setkání řídil, a na konci vše zrekapituloval a posoudil.

Myslím, že to bylo u druhého setkání, kdy si nás vyslechl a ocenil vše, co bylo řečeno, položil si ruku na srdce a řekl: „Ale odpovědnost je na mně.“ Bylo vidět, že projednávaná záležitost mu leží na srdci.

A kdy jste poznal Benedikta XVI.?

Poznal jsem kardinála Ratzingera, když byl v roce 1986 jmenován poradcem Kongregace pro nauku víry. Potom jsem se s ním setkával dost pravidelně, na menších setkáních. A mnohokrát jsem ho šel navštívit z rozličných důvodů.

Pamatujete si nějakou anekdotu z těchto setkání?

Všiml jsem si u něho jedné věci: naslouchal hodně a nikdy to nebyl on, kdo by rozhovor ukončil.

Několik anekdot si pamatuji. Například ohledně známé aféry s lefebvristy, hovořil jsem s francouzským biskupem, jestli si to dobře pamatuji, v roce 1988. Na setkání se účastnili kardinál prefekt Ratzinger, sekretář kongregace, samotný Lefebvre s dvěma poradci a jeden nebo dva další poradci z Kongregace pro nauku víry. Lefebvre pozvání přijal, ale později z této záležitosti vycouval. Když jsem byl na chvíli s Ratzingerem sám, poznamenal s bolestí: „Jak to, že si neuvědomují, že bez papeže nejsou nic!“

Když už byl papežem, mohl jsem se s ním několikrát pozdravit, ale přímo jsem s ním nehovořil. Po jeho odstoupení jsem ho při dvou příležitostech navštívil, když jsem

doprovázel Mons. Echevarriú tam, kde nyní bydlí: byl laskavý, zestárlý, ale s jasnou myslí.

Když už jste zmínil problém s lefebvristy, vidíte nějaké řešení?

Od posledních teologických setkání už s nimi nějakou dobu nemám kontakt, ale dle zpráv se zdá, že by se situace mohla brzy urovnat.

Kdy jste poznal papeže Františka?

Poznal jsem ho v Argentině, když byl pomocným biskupem v Buenos Aires. Doprovázel jsem Mons. Javiera Echevarriú. Opět jsem se s ním setkal v roce 2003, když už byl kardinál arcibiskup. Budil dojem seriózního člověka, milého, otevřeného problémům lidí. Později se jeho tvář změnila: nyní ho stále vidíme s úsměvem na tváři.

Jako papeže jsem ho viděl několikrát. Včera jsem od něho dostal dopis.

Poslal jsem mu dopis, kde jsem mu děkoval za jmenování, jak promptně to udělal, a za obrázek Panny Marie, který mi poslal ještě téhož dne.

Odpověděl krásným dopisem, kde mě kromě jiného prosí, abych se za něho modlil, jak je jeho zvykem.

Priority

První den ve funkci preláta jste zmínil tři současné priority Opus Dei: mladí lidé, rodina a potřební. Začneme s mladými lidmi.

Když Opus Dei pracuje s mladými lidmi, zjišťuje se, jak dnešní mladí - alespoň jejich velká část - velkoryse reagují na vznešené ideály, například mají-li se zapojit do služby druhým, znevýhodněným.

Zároveň u mnoha z nich vidíme nedostatek naděje, kvůli nedostatečné nabídce na trhu práce, kvůli rodinným problémům, konzumní mentalitě nebo různým

závislostem, které tyto velké ideály zastihují.

Je třeba podporovat, aby si mladí lidé dávali hluboké otázky, na které ve skutečnosti naleznou plnou odpověď jen v evangeliu. Naším úkolem je proto přiblížit je evangeliu, Ježíši Kristu, pomoci jim, aby objevili jeho přitažlivost. Zde naleznou důvody, proč být pyšní na to být křesťany, aby mohli žít víru v radosti a ve službě druhým.

Musíme jim naslouchat více, chápat je více. V tom hrají základní roli rodiče, prarodiče a učitelé. Je důležité mít čas na mladé, být jim nablízku. Projevovat lásku, překypovat trpělivostí, nabízet společnost a umět jim předkládat náročné výzvy.

Co je podle vašeho názoru pro rodinu prioritní?

Rozvíjet to, co papež František nazval „srdcem“ Amoris Laetitia, tj. kapitoly 4 a 5 apoštolské exhortace: základy a růst v lásce.

V naší době je nutné, abychom znovu objevili, jak velkou hodnotu mají v manželství závazky. Nemít žádné závazky vypadá na první pohled lákavě, ale takový postoj obvykle končí osamělostí a v prázdnotě. Naopak zavázat se znamená, že použijeme svobodu ve prospěch velkých a hodnotných věcí.

Kromě toho svátost manželství dává křesťanům milost nutnou k tomu, aby tento závazek nesl plody. Není to věc jen dvou lidí, neboť uprostřed nich je Bůh. Proto je důležité pomáhat znovu objevovat posvátnost manželské lásky, zvláště v době přípravy na manželství.

Na pastoračních cestách, když jste doprovázel Mons. Echevarriú, jste se seznámil s mnoha iniciativami

ve prospěch potřebným. Poznal jste tyto skutečnosti zblízka?

Chudoba ve světě drásá srdce. Jsou země, kde jedné straně existují lidé s vysokou úrovní, vědci apod., ale je tu i obrovská bída, a lidé z obou těchto skupin spolu ve velkých městech žijí. Můžete se ocitnout ve městě jako je Madrid nebo Londýn, a o několik kilometrů dále máte čtvrti s nebývalou chudobou obklopují toto město ubohými chatrčemi. Svět se liší od jednoho místa k druhému. Ale potřeba sloužit druhým, aby se sociální nauka církve stávala skutečností, je potřeba všude.

V jakém smyslu jsou potřebné osoby pro církev prioritou, a tedy i pro Opus Dei?

Jsou proto na prvním místě, protože se nachází v srdci evangelia a jsou zvláštním způsobem milovány Ježíšem Kristem.

V Opus Dei existuje jeden prvotní, spíše institucionální aspekt: jsou to iniciativy, kterými lidé z prelatury a dalšími mimo ni reagují na konkrétní potřeby daného okamžiku a místa. Dílo jim poskytuje duchovní pomoc. Konkrétně mohu uvést z nedávné doby například Laguna, iniciativa ve zdravotnictví, která se zaměřuje (v Madridu) na osoby vyžadující paliativní péči. Dále Los Pinos, vzdělávací centrum na okraji Montevidea, které podporuje sociální rozvoj mladých lidí, a nebo Iwollo Health Clinic, zdravotní středisko, které nabízí bezplatnou péči stovkám lidí z venkovských oblastí Nigérie. Tato díla a mnoho dalších podobných by měla v nastoupeném směru pokračovat a dále růst, protože Kristovo srdce ukazuje právě tímto směrem.

Další perspektivou, hlubší, je napomáhat, aby každý věřící prelatury a každý, kdo se dostane do

kontaktu s jejími apoštolskými iniciativami, objevil, že jeho křesťanský život se nedá oddělit od pomoci nejpotřebnějším.

Když se podíváme do našeho okolí, tam, kde pracujeme, v rodině, objevíme mnoho příležitostí: staří lidé žijící v osamění, rodiny, které musí překonávat ekonomické obtíže, chudí lidé, dlouhodobě nezaměstnaní, nemocní na těle i duši, uprchlíci... Svatý Josemaría se zaměřoval na péči o nemocné, neboť v nich viděl trpícího Krista, vykupitele. Proto je obvykle nazýval „pokladem“. Jsou to dramata, se kterými se setkáváme v běžném životě. Jak říkala Matka Tereza z Kalkaty, dnes svatá, „není třeba jezdit do Indie, abychom se starali a projevovali lásku bližním: totéž se dá dělat právě tam, kde žiješ.“

V současné společnosti předkládá evangelizace nové výzvy a i papež

připomíná, že církev je neustále „na pochodu“. Jakým způsobem se Opus Dei účastní tohoto pozvání?

Papež vyzývá k nové etapě evangelizace, pro kterou je charakteristická radost těch, kdo poznali Ježíše Krista a vydávají se „na pochod“, aby se s ostatními o tento dar podělovali.

Předat opravdovou radost může jen ten, kdo má osobní zkušenost s Ježíšem Kristem. Pokud křesťan věnuje svůj čas osobnímu setkávání se s Kristem, dokáže podávat svědectví o víře v každodenních činnostech a pomáhat lidem objevovat radost z prožívání křesťanské víry: dělník mezi dělníky, umělec mezi umělci, vysokoškolák s ostatními vysokoškoláky...

My lidé z Opus Dei - se všemi našimi chybami - chceme přispívat k budování církve tam, kde pracujeme, v naší rodině... a snažit se posvěcovat

obyčejný život. Mnohdy se bude jednat o prostředí profesního a společenského života, kde ještě nezakusili radost z Boží lásky a které jsou v tomto smyslu periférie, do kterých je nutné vstoupit, jeden po druhém, osobně, rovný s rovným.

Všeobecnou starostí církve jsou povolání. Co byste radil na základě zkušenosti Opus Dei?

V Opus Dei se potýkáme se stejnými obtížemi jako každý v církvi a prosíme Pána, který je „pánem žně“, aby poslal „dělníky na svou žeň“. Jednou konkrétní výzvou by mohla být podpora velkorysosti mezi mladými, pomáhat jim pochopit, že odevzdání se Bohu není pouze obět, ale dar, který se přijme a který učiní člověka šťastným.

Jaké je řešení? Přichází mi na mysl, co říkal zakladatel Opus Dei: „Chceme-li, aby nás bylo více, budme lepšími.“ Vitalita v církvi nezávisí

tolik na organizačních pokynech, ať už nových nebo starých, ale na bezvýhradném otevření se evangeliu, které vede ke změně života. Jak Benedikt XVI., tak papež František připomínají, že to jsou především svatí, kteří budují církev. Tudíž chceme-li více povolání pro celou církev, snažme se my sami o větší spolupráci s milostí Boží, neboť je to Bůh, kdo posvěcuje.

Od doby, kdy jste byl zvolen, jste často prosil o modlitbu za církev a papeže. Jak podporovat tuto jednotu se Svatým otcem v životě dnešních lidí?

Žádáte mne o radu. Všichni, kdo se osobně pozdravili s papežem Františkem, a od roku 2013 jich bylo tisíce, si vyslechli tuto prosbu: „Modlete se za mě.“ Není to žádné klišé. Kéž by v životě každého katolíka nechyběl ani jeden den nějaký drobný sebezápor za Svatého

otce, který nese tak velké břímě:
jednoduchá modlitba, malá oběť atd.
Nejde o to hledat obtížné věci, ale
něco konkrétního každý den. Otce a
matky v rodině vybízím, aby své děti
už od malička vedli ke krátké
modlitbě za papeže.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
rozhovor-palabra-fernando-ocariz-
prelat-opus-dei/](https://opusdei.org/cs-cz/article/rozhovor-palabra-fernando-ocariz-prelat-opus-dei/) (16.04.2025)